

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSDIREKTIV 2000/26/ef

2001/EØS/57/11

av 16. mai 2000

om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om ansvarsforsikring for motorvogn og om endring av rådsdirektiv 73/239/EØF og 88/357/EØF(*)

(Fjerde direktiv om motorvognforsikring)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fællesskap, særlig artikkel 47 nr. 2 og artikkel 95,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 251⁽³⁾, på grunnlag av Forlikskomiteens felles forslag av 7. april 2000, og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Det er i øyeblikket ulikheter mellom medlemsstatenes lover og forskrifter om ansvarsforsikring for motorvogn, og disse ulikhetene er til hinder for fri bevegelighet for personer og forsikringstjenester.
- 2) Det er derfor nødvendig med en tilnærming mellom disse bestemmelsene for å bidra til at det felles marked skal kunne virke tilfredsstillende.
- 3) Ved direktiv 72/166/EØF⁽⁴⁾ vedtok Rådet bestemmelser om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om ansvarsforsikring for motorvogn og kontroll med at forsikringsplikten overholdes.
- 4) Ved direktiv 88/357/EØF⁽⁵⁾ vedtok Rådet bestemmelser om samordning av lover og forskrifter om direkte forsikring med unntak av livsforsikring og bestemmelser for å lette den faktiske utøvelse av adgang til å yte tjenester.
- 5) Ordningen med grønt kort-byråer sikrer at erstatningskrav kan avgjøres problemfritt i den skadelidtes bostedsstat, selv når den annen part kommer fra en annen europeisk stat.
- 6) Ordningen med grønt kort-byråer løser ikke alle problemer for en skadelidt som må fremme krav i en annen stat mot en part som er bosatt der og et forsikringsforetak som har fått sin offentlige tillatelse der (fremmed rettssystem, fremmed språk, uvant framgangsmåte for erstatningsoppgjør og ofte urimelig sent erstatningsoppgjør).

(*) Denne fællesskapsrettsakten, kunngjort i EFT L 181 av 20.7.2000, s. 65, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 4/2001 av 31. januar 2001 om endring av EØS-avtalens vedlegg IX (Finansielle tjenester), se EØS-tillegget til De Europeiske Fællesskaps Tidende nr. 12 av 8.3.2001, s. 4.

⁽¹⁾ EFT C 343 av 13.11.1997, s. 11 og EFT C 171 av 18.6.1999, s. 4.

⁽²⁾ EFT C 157 av 25.5.1998, s. 6.

⁽³⁾ Europaparlamentsuttalelse av 16. juli 1998 (EFT C 292 av 21.9.1998, s. 123), bekreftet 27. oktober 1999, Rådets felles holdning av 21. mai 1999 (EFT C 232 av 13.8.1999, s. 8) og europaparlamentsbeslutning av 15. desember 1999 (ennå ikke offentliggjort i EFT), Rådsbeslutning av 2. mai 2000 (ennå ikke offentliggjort i EFT) og europaparlamentsbeslutning av 16. mai 2000.

⁽⁴⁾ EFT L 103 av 2.5.1972, s. 1. Direktivet sist endret ved direktiv 84/5/EØF (EFT L 8 av 11.1.1984, s. 17).

⁽⁵⁾ EFT L 172 av 4.7.1988, s. 1. Direktivet sist endret ved direktiv 92/49/EØF (EFT L 228 av 11.8.1992, s. 1).

- 7) I sin resolusjon av 26. oktober 1995 om erstatningsoppgjør ved trafikkulykker som inntreffer utenfor skadelidtes hjemstat⁽¹⁾, oppfordret Europaparlamentet i samsvar med traktatens artikkel 192 Kommissjonen til å framlegge et forslag til et europaparlaments- og rådsdirektiv med sikte på å løse disse problemene.
- 8) Det er et reelt behov for å utfylle de ordninger som ble innført ved direktiv 72/166/EØF, 84/5/EØF⁽²⁾ og 90/232/EØF⁽³⁾, for å sikre at skadelidte som er påført skade som følge av motorvognulykker, får tilsvarende behandling uansett hvor i Fellesskapet ulykken inntreffer. Det er mangler med hensyn til skadelidtes erstatningsoppgjør ved ulykker som faller innenfor dette direktivs virkeområde, og som inntreffer i en annen stat enn skadelidtes bostedsstat.
- 9) Anvendelse av dette direktiv på ulykker som inntreffer i tredjestater som er dekket av grønt kortordningen, og som berører skadelidte bosatt i Fellesskapet og motorvogner forsikret og vanligvis hjemmehørende i en medlemsstat, medfører ikke noen utvidelse av den lovpliktige geografiske dekning for motorvognforsikring fastsatt i artikkel 3 nr. 2 i direktiv 72/166/EØF.
- 10) Dette innebærer at den skadelidte må gis rett til å fremme direktekrav mot den ansvarlige parts forsikringsforetak.
- 11) En tilfredsstillende løsning kan være at skadelidte som er påført skade som følge av en motorvognulykke som faller innenfor dette direktivs virkeområde og inntreffer i en annen stat enn skadelidtes bostedsstat, gis rett til å fremme direktekrav i sin bostedsstat mot en skaderepresentant som er oppnevnt der av den ansvarlige parts forsikringsforetak.
- 12) Denne løsningen ville innebære at en skade som er påført utenfor skadelidtes bostedsstat, kan behandles på en måte som skadelidte er fortrolig med.
- 13) Denne ordningen med en skaderepresentant i skadelidtes bostedsstat vil verken ha innflytelse på hvilken materiell rett som skal anvendes i hvert enkelt tilfelle, eller på spørsmålet om domsmyndighet.
- 14) Skadelidtes rett til å fremme direktekrav mot forsikringsforetaket vil være en logisk følge av at det oppnevnes slike skaderepresentanter, og vil dessuten forbedre den rettslige stillingen til skadelidte ved motorvognulykker som inntreffer utenfor skadelidtes bostedsstat.
- 15) For å avhjelpe aktuelle mangler bør det fastsettes at den medlemsstat der forsikringsforetaket har fått sin offentlige tillatelse, skal kreve at foretaket oppnevner skaderepresentanter som er bosatt eller etablert i de andre medlemsstatene, som skal innhente alle nødvendige opplysninger i forbindelse med erstatningskrav som følge av slike ulykker, og treffe de nødvendige tiltak for å avgjøre erstatningskravene på vegne av forsikringsforetaket og for dettes regning, herunder utbetaling av erstatning. Skaderepresentanter skal ha vide nok fullmakter til å representere forsikringsforetaket overfor personer som er påført skade ved slike ulykker, og dessuten til å representere forsikringsforetaket overfor nasjonale myndigheter, herunder om nødvendig overfor domstoler, i den grad dette er forenlig med internasjonale privatrettslige regler om tildeling av domsmyndighet.
- 16) Skaderepresentantens virksomhet utgjør ikke et tilstrekkelig grunnlag for å tildele domstolene domsmyndighet i skadelidtes bostedsstat, med mindre dette er fastsatt i de internasjonale privatrettslige regler om tildeling av domsmyndighet.

⁽¹⁾ EFT C 308 av 20.11.1995, s. 108.

⁽²⁾ Annet rådsdirektiv (84/5/EØF) av 30. desember 1983 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om ansvarsforsikring for motorvogn (EFT L 8 av 11.1.1984, s. 17). Direktivet sist endret ved direktiv 90/232/EØF (EFT L 129 av 19.5.1990, s. 33).

⁽³⁾ Tredje rådsdirektiv (90/232/EØF) av 14. mai 1990 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om ansvarsforsikring for motorvogn (EFT L 129 av 19.5.1990, s. 33).

- 17) Oppnevning av representanter med ansvar for erstatningsoppgjør bør være et av vilkårene for å få adgang til og for fortsatt å utøve forsikringsvirksomhet som oppført i klasse 10 i avsnitt A i vedlegget til direktiv 73/239/EØF⁽¹⁾, unntatt transportøransvaret. Dette vilkår bør derfor komme inn under den enkelte offentlige tillatelse som utstedes av myndighetene i den medlemsstat der foretaket oppretter sitt hovedkontor, som beskrevet i avdeling II i direktiv 92/49/EØF⁽²⁾. Dette vilkår bør også gjelde for forsikringsforetak som har sitt hovedkontor utenfor Fellesskapet, og som har fått tildelt en tillatelse som gir dem adgang til å utøve forsikringsvirksomhet i en medlemsstat eller i Fellesskapet. Direktiv 73/239/EØF bør derfor endres og utfylles.
- 18) I tillegg til at det sørges for at forsikringsforetaket har en representant i skadelidtes bostedsstat, bør skadelidtes særlige rett til å få et raskt erstatningsoppgjør, sikres. Det er derfor nødvendig å innlemme i den nasjonale lovgivning effektive og systematiske økonomiske eller tilsvarende administrative sanksjoner – som for eksempel påbud i kombinasjon med administrative bøter, regelmessige rapporter til tilsynsmyndigheter, kontroller på stedet, offentliggjøring i det nasjonale lysingsblad og i pressen, innstilling av foretakets virksomhet (forbud mot å inngå nye avtaler i et visst tidsrom), oppnevning av en representant for tilsynsmyndighetene, som skal være ansvarlig for å kontrollere at virksomheten drives i samsvar med forsikringslovgivningen, tilbakekalling av tillatelse til denne type virksomhet, sanksjoner som skal pålegges ledelsen – i de tilfeller der forsikringsforetaket eller dets representant ikke oppfyller sin forpliktelse til å tilby erstatning innenfor en rimelig tidsfrist. Dette bør ikke være til hinder for anvendelse av andre tiltak som kan anses som hensiktsmessige, særlig i henhold til tilsynslovgivning. Det er imidlertid et vilkår at det ikke er strid om erstatningsansvaret og den påførte skade, slik at forsikringsforetaket kan komme med et begrunnet tilbud innefor den fastsatte tidsfristen. Det begrunnede tilbudet om erstatning bør være skriftlig og inneholde grunnlaget for vurderingen av ansvaret og skadeserstatningen.
- 19) I tillegg til disse sanksjonene bør det fastsettes at det skal betales renter av erstatningsbeløpet som forsikringsforetaket tilbyr eller som tilkjennes av domstolen, dersom tilbudet ikke er framsatt innen den fastsatte tidsfristen. Dersom medlemsstatene allerede har nasjonale regler for renter ved forsinket betaling, kan denne bestemmelsen gjennomføres ved en henvisning til disse reglene.
- 20) Skadelidte som er påført skade som følge av en motorvognulykke, har av og til problemer med å få vite navnet på det forsikringsforetak som yter ansvarsforsikring for en motorvogn som er innblandet i en ulykke.
- 21) I de skadelidtes interesse bør medlemsstatene opprette informasjonssentre for å sikre at slike opplysninger blir gjort tilgjengelige så raskt som mulig. Informasjonssentrene bør også gi skadelidte opplysninger om skaderepresentanter. Det er nødvendig at slike informasjonssentre samarbeider med hverandre og raskt svarer på anmodninger fra informasjonssentre i andre medlemsstater om opplysninger om skaderepresentanter. Det synes hensiktsmessig at slike sentre innhenter opplysninger om forsikringsdekningens faktiske utløpsdato, men ikke om utløpet av polisens opprinnelige gyldighet dersom avtalen er blitt forlenget fordi den ikke er blitt hevet.
- 22) Det bør fastsettes særlige bestemmelser om kjøretøyer (for eksempel militære kjøretøyer eller offentlige kjøretøyer) som er fritatt for kravet om lovpliktig ansvarsforsikring.
- 23) Den skadelidte kan ha en rettmessig interesse i å få opplyst identiteten til eieren av kjøretøyet eller den som vanligvis fører det eller den registrerte innehaveren av kjøretøyet, for eksempel dersom skadelidte kan oppnå erstatning bare fra disse personene fordi kjøretøyet ikke er behørig forsikret eller fordi skaden overskrider forsikringssummen, og i slike tilfeller bør slike opplysninger oppgis.

⁽¹⁾ Første rådsdirektiv (73/239/EØF) av 24. juli 1973 om samordning av lover og forskrifter om adgang til å starte og utøve virksomhet innen direkte forsikring med unntak av livsforsikring (EFT L 228 av 16.8.1973, s. 3). Direktivet sist endret ved direktiv 95/26/EF (EFT L 168 av 18.7.1995, s. 7).

⁽²⁾ Rådsdirektiv (92/49/EØF) av 18. juni 1992 om samordning av lover og forskrifter om direkte forsikring med unntak av livsforsikring og om endring av direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje direktiv om annen forsikring enn livsforsikring) (EFT L 228 av 11.8.1992, s. 1). Direktivet sist endret ved direktiv 95/26/EF (EFT L 168 av 18.7.1995, s. 7).

- 24) Visse opplysninger som oppgis, for eksempel navn og adresse til kjøretøyets eier eller den som vanligvis fører kjøretøyet, forsikringspolisens nummer eller kjøretøyets registreringsnummer, utgjør personopplysninger som definert i europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF av 24. oktober 1995 om beskyttelse av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger⁽¹⁾. Den behandling av slike opplysninger som er påkrevd i henhold til dette direktiv, må derfor være i samsvar med nasjonale tiltak truffet i henhold til direktiv 95/46/EF. Navn og adresse til den som vanligvis fører kjøretøyet, bør oppgis bare dersom dette er fastsatt i nasjonal lovgivning.
- 25) Det er nødvendig å opprette et erstatningsorgan som skadelidte kan henvende seg til når forsikringsforetaket har unnlatt å oppnevne en representant eller åpenbart forsinker erstatningsoppgjøret, eller når forsikringsforetaket ikke kan identifiseres, for å sikre at skadelidte får den erstatning vedkommende har krav på. Erstatningsorganet bør gripe inn bare i sjeldne enkelttilfeller, når forsikringsforetaket har unnlatt å oppfylle sine forpliktelser til tross for den avskrekkende virkning av mulige sanksjoner.
- 26) Erstatningsorganets rolle skal være å avgjøre erstatningskrav i forbindelse med skade som er påført skadelidte bare i saker som kan avgjøres på objektivt grunnlag, og erstatningsorganet må derfor begrense sin virksomhet til å kontrollere at det er blitt framsatt erstatningstilbud i henhold til fastsatte tidsfrister og framgangsmåter, uten å ta stilling til saken.
- 27) Juridiske personer som ved lov inntrer i skadelidtes erstatningskrav overfor den som er ansvarlig for ulykken eller dennes forsikringsforetak (som for eksempel andre forsikringsforetak eller trygdeorganer), bør ikke ha rett til å fremme tilsvarende erstatningskrav mot erstatningsorganet.
- 28) Erstatningsorganet bør ha rett til å tre inn i skadelidtes rettigheter i den grad det har betalt erstatning til skadelidte. For at erstatningsorganet lettere skal kunne gjøre sitt krav gjeldende overfor forsikringsforetaket dersom det har unnlatt å oppnevne en skaderepresentant eller åpenbart forsinker erstatningsoppgjøret, bør det organ som yter erstatning i skadelidtes stat, automatisk ha rett til refusjon med inntreden i skadelidtes rettigheter overfor det tilsvarende organ i den staten der forsikringsforetaket er etablert. Sistnevnte organ vil være bedre stilt med hensyn til å gjøre gjeldende et regresskrav overfor forsikringsforetaket.
- 29) Selv om medlemsstatene kan fastsette at erstatningskrav mot erstatningsorganet skal være av sekundær karakter, bør skadelidte ikke ha plikt til å fremme erstatningskrav mot den som var ansvarlig for ulykken før vedkommende henvender seg til erstatningsorganet. I dette tilfellet bør skadelidte minst være i samme stilling som ved krav mot garantifondet i henhold til artikkel 1 nr. 4 i direktiv 84/5/EØF.
- 30) Denne ordningen kan gjennomføres ved at det inngås en avtale mellom de erstatningsorganer som opprettes eller godkjennes av medlemsstatene, som definerer deres oppgaver og forpliktelser samt framgangsmåtene for refusjon.
- 31) Dersom det er umulig å identifisere forsikringsforetaket for kjøretøyet, bør det fastsettes at den endelige skyldner for det erstatningsbeløp som skal utbetales til skadelidte, skal være garantifondet, som omhandlet i artikkel 1 nr. 4 i direktiv 94/5/EØF, i den medlemsstaten der det uforsikrede kjøretøyet som har forårsaket ulykken, vanligvis er hjemmehørende. Dersom det er umulig å identifisere kjøretøyet, må det fastsettes at den endelige skyldner er garantifondet, som omhandlet i artikkel 1 nr. 4 i direktiv 94/5/EØF, i den medlemsstaten der ulykken inntraff —

⁽¹⁾ EFT L 281 av 23.11.1995, s. 31.

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

Virkeområde

1. Formålet med dette direktiv er å fastsette særlige bestemmelser som får anvendelse på skadelidte som har rett til erstatning for skade som følge av ulykker som inntreffer i en annen medlemsstat enn skadelidtes bostedsstat og er forårsaket av forsikrede kjøretøyer som vanligvis er hjemmehørende i en medlemsstat.

Med forbehold for tredjestaters forsikringslovgivning og internasjonal privatrettslig lovgivning, får dette direktiv også anvendelse på skadelidte som er bosatt i en medlemsstat og har rett til erstatning for skade som følge av ulykker som inntreffer i tredjestater hvis nasjonale forsikringsbyråer, som definert i artikkel 1 nr. 3 i direktiv 72/166/EØF, har sluttet seg til grønt kort-ordningen, når slike ulykker forårsakes av forsikrede kjøretøyer som vanligvis er hjemmehørende i en medlemsstat.

2. Artikkel 4 og 6 får anvendelse bare på ulykker forårsaket av et kjøretøy som

- a) er forsikret gjennom et etablert forretningssted i en annen medlemsstat enn skadelidtes bostedsstat og
- b) vanligvis er hjemmehørende i en annen medlemsstat enn skadelidtes bostedsstat.

3. Artikkel 7 får også anvendelse på ulykker forårsaket av tredjestaters kjøretøyer som dekkes av artikkel 6 og 7 i direktiv 72/166/EØF.

Artikkel 2

Definisjoner

I dette direktiv menes med

- a) «forsikringsforetak», et foretak som har fått offentlig tillatelse i samsvar med artikkel 6 eller artikkel 23 nr. 2 i direktiv 73/239/EØF,
- b) «etablert forretningssted», et foretaks hovedkontor, agentur eller filial som definert i artikkel 2 bokstav c) i direktiv 88/357/EØF,
- c) «kjøretøy», et kjøretøy som definert i artikkel 1 nr. 1 i direktiv 72/166/EØF,
- d) «skadelidte», en skadelidt som definert i artikkel 1 nr. 2 i direktiv 72/166/EØF,
- e) «medlemsstaten der kjøretøyet vanligvis er hjemmehørende», territoriet der kjøretøyet vanligvis er hjemmehørende som definert i artikkel 1 nr. 4 i direktiv 72/166/EØF.

Artikkel 3

Retten til å fremme direktekrav

Hver medlemsstat skal sikre at skadelidte nevnt i artikkel 1 ved ulykker som definert i den bestemmelsen gis rett til å fremme direktekrav mot forsikringsforetaket som dekker den ansvarlige parts ansvarsforsikring.

Artikkel 4

Skaderepresentanter

1. Hver medlemsstat skal treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at alle forsikringsforetak som dekker risikoene oppført i klasse 10 i avsnitt A i vedlegget til direktiv 73/239/EØF, unntatt transportøransvaret, oppnevner en skaderepresentant i alle andre medlemsstater enn den der foretaket har fått sin offentlige tillatelse. Skaderepresentanten skal ha ansvaret for å behandle og avgjøre erstatningskrav som følger av ulykker i de tilfellene som er omhandlet i artikkel 1. Skaderepresentanten skal være bosatt eller etablert i den medlemsstaten der vedkommende blir oppnevnt.

2. Valget av skaderepresentant skal skje etter forsikringsforetakets eget skjønn. Medlemsstatene kan ikke begrense denne valgmuligheten.
 3. Skaderepresentanten kan arbeide for ett eller flere forsikringsforetak.
 4. Skaderepresentanten skal ved slike erstatningskrav innhente alle nødvendige opplysninger i forbindelse med erstatningsoppgjøret, og skal treffe de nødvendige tiltak med sikte på å forhandle fram et erstatningsoppgjør. Kravet om oppnevning av en skaderepresentant skal ikke frata skadelidte eller dennes forsikringsforetak retten til å fremme direktekrav mot den person som forårsaket ulykken eller dennes forsikringsforetak.
 5. Skaderepresentanter skal ha vide nok fullmakter til å representere forsikringsforetaket overfor skadelidte i tilfellene nevnt i artikkel 1, og til å imøtekomme deres krav fullt ut. De må være i stand til å behandle saker på det eller de offisielle språk i skadelidtes bostedsstat.
 6. Medlemsstatene skal innføre en forpliktelse, støttet av passende, effektive og systematiske økonomiske eller tilsvarende administrative sanksjoner, for å sikre at innen tre måneder fra den dato da skadelidte fremmet sitt erstatningskrav, enten direkte overfor forsikringsforetaket til den person som forårsaket ulykken, eller overfor dettes skaderepresentant,
 - a) skal forsikringsforetaket til den person som forårsaket ulykken, eller dettes skaderepresentant, komme med et begrunnet tilbud om erstatning i tilfeller der erstatningsansvaret ikke bestrides og erstatningen er utmålt, eller
 - b) skal forsikringsforetaket som har mottatt erstatningskravet, eller dettes skaderepresentant, gi et begrunnet svar på punktene i erstatningskravet i tilfeller der erstatningsansvar nektes eller ikke er klarlagt, eller der erstatningen ikke er utmålt.
- Medlemsstatene skal vedta bestemmelser som skal sikre at dersom tilbudet ikke framsettes innenfor tremånedersfristen, skal det betales renter på det erstatningsbeløpet skadelidte tilbys av forsikringsforetaket eller som tilkjennes av domstolen.
7. Kommisjonen skal innen 20. januar 2006 avgi rapport til Europaparlamentet og Rådet om gjennomføringen av nr. 4 første ledd og om virkningen av bestemmelsen samt om likeverdigheten mellom nasjonale sanksjonsbestemmelser, og skal om nødvendig framlegge forslag.
 8. Oppnevningen av en skaderepresentant skal ikke i seg selv innebære at det åpnes en filial som definert i artikkel 1 bokstav b) i direktiv 92/49/EØF, og skaderepresentanten skal ikke betraktes som et etablert forretningssted som definert i artikkel 2 bokstav c) i direktiv 88/357/EØF eller et etablert forretningskontor som definert i Brussel-konvensjonen av 27. september 1968 om domsmyndighet og fullbyrding av dommer i sivile saker, herunder handelssaker⁽¹⁾.

Artikkel 5

Informasjonssentre

1. For at skadelidte skal kunne søke erstatning, skal hver medlemsstat opprette eller godkjenne et informasjonssentre som skal ha ansvaret for
 - a) å føre et register med følgende opplysninger:
 1. registreringsnumrene på de motorvognene som vanligvis er hjemmehørende på vedkommende medlemsstats territorium,
 2.
 - i) numre på forsikringspolisene som dekker bruken av disse kjøretøyene for risikoene oppført i klasse 10 i avsnitt A i vedlegget til direktiv 73/239/EØF, unntatt transportøransvaret, og når polisens gyldighetsperiode er utløpt, også den dato da forsikringsdekningen opphører,
 - ii) nummeret på det grønne kortet eller på grenseforsikringsavtalen dersom kjøretøyet er dekket av et av disse dokumentene, dersom kjøretøyet er omfattet av unntaket i artikkel 4 bokstav b) i direktiv 72/166/EØF,

⁽¹⁾ EFT C 27 av 26.1.1998, s. 1 (konsolidert utgave).

3. forsikringsforetak som dekker bruken av kjøretøyer for risikoene oppført i klasse 10 i avsnitt A i vedlegget til direktiv 73/239/EØF, unntatt transportøransvaret, og skaderepresentanter som er oppnevnt av slike forsikringsforetak i samsvar med artikkel 4, og hvis navn skal meldes til informasjonssenteret i samsvar med nr. 2 i denne artikkel,
 4. listen over de kjøretøyer i hver medlemsstat som er unntatt fra kravet om ansvarsforsikring i henhold til artikkel 4 bokstav a) og b) i direktiv 72/166/EØF,
 5. for kjøretøyene omhandlet i nr. 4,
 - i) navnet på den myndighet eller det organ som i samsvar med artikkel 4 bokstav a) annet ledd i direktiv 72/166/EØF skal ha ansvaret for å yte erstatning til skadelidte i tilfeller der framgangsmåten fastsatt i artikkel 2 nr. 2 første strekpunkt i direktiv 72/166/EØF ikke får anvendelse, dersom kjøretøyet omfattes av unntaket fastsatt i artikkel 4 bokstav a) i direktiv 72/166/EØF,
 - ii) navnet på det organ som dekker kjøretøyet i den medlemsstat der det vanligvis er hjemmehørende, dersom kjøretøyet omfattes av unntaket fastsatt i artikkel 4 bokstav b) i direktiv 72/166/EØF,
- b) eller å samordne innhenting og spredning av slike opplysninger
- c) og å bistå berettigede personer slik at de kan få tilgang til opplysningene nevnt i bokstav a) nr. 1), 2), 3), 4) og 5).

Opplysningene i bokstav a) nr. 1), 2) og 3) må oppbevares i sju år etter at registreringen av kjøretøyet har opphørt eller etter forsikringsavtalens utløp.

2. Forsikringsforetak nevnt i nr. 1 bokstav a) nr. 3) skal underrette alle medlemsstatenes informasjonssentre om navn og adresse til de skaderepresentanter som de i samsvar med artikkel 4 har oppnevnt i hver av medlemsstatene.

3. Medlemsstatene skal sikre at skadelidte i et tidsrom på sju år etter at ulykken inntraff har rett til omgående å få utlevert fra informasjonssenteret i den medlemsstaten der han eller hun er bosatt, den medlemsstaten der kjøretøyet vanligvis er hjemmehørende eller den medlemsstaten der ulykken inntraff, følgende opplysninger:

- a) forsikringsforetakets navn og adresse,
- b) nummeret på forsikringspolisen og
- c) navn og adresse til forsikringsforetakets skaderepresentant i skadelidtes bostedsstat.

Informasjonssentrene skal samarbeide med hverandre.

4. Informasjonssenteret skal gi skadelidte navn og adresse til kjøretøyets eier eller den som vanligvis fører kjøretøyet, eller den registrerte innehaveren av kjøretøyet, dersom skadelidte har en rettmessig interesse i å få disse opplysningene. Med henblikk på denne bestemmelsen skal informasjonssentrene særlig henvende seg til

- a) forsikringsforetaket eller
- b) kjøretøyregisteret.

Dersom kjøretøyet omfattes av unntaket i artikkel 4 bokstav a) i direktiv 72/166/EØF, skal informasjonssenteret opplyse skadelidte om navnet på den myndighet eller det organ som i henhold til artikkel 4 bokstav a) annet ledd i nevnte direktiv skal ha ansvaret for å yte erstatning til skadelidte i tilfeller der framgangsmåten fastsatt i artikkel 2 nr. 2 første strekpunkt i nevnte direktiv, ikke får anvendelse.

Dersom kjøretøyet omfattes av unntaket i artikkel 4 bokstav b) i direktiv 72/166/EØF, skal informasjonssenteret opplyse skadelidte om navnet på det organ som dekker kjøretøyet i den stat der det vanligvis er hjemmehørende.

5. Behandling av personopplysninger som framkommer som følge av foregående numre, skal utføres i samsvar med nasjonale tiltak truffet i henhold til direktiv 95/46/EF.

Artikkel 6

Erstatningsorganer

1. Hver medlemsstat skal opprette eller godkjenne et erstatningsorgan som skal ha ansvaret for å yte erstatning til skadelidte i tilfellene nevnt i artikkel 1.

Slike skadelidte kan fremme krav overfor erstatningsorganet i sin bostedsstat dersom

- a) forsikringsforetaket eller dets skaderepresentant innen tre måneder etter den dato da skadelidte fremmet erstatningskrav overfor forsikringsforetaket til kjøretøyet som forårsaket ulykken, eller dets skaderepresentant, ikke har gitt et begrunnet svar på punktene i erstatningskravet, eller
- b) forsikringsforetaket har unnlatt å oppnevne en skaderepresentant i skadelidtes bostedsstat i samsvar med artikkel 4 nr. 1. I dette tilfellet kan de skadelidte ikke fremme krav overfor erstatningsorganet dersom de har fremmet erstatningskrav direkte overfor forsikringsforetaket til kjøretøyet som forårsaket ulykken og har mottatt et begrunnet svar innen tre måneder etter at kravet ble fremmet.

De skadelidte kan imidlertid ikke fremme krav overfor erstatningsorganet dersom de har tatt rettslige skritt direkte mot forsikringsforetaket.

Erstatningsorganet skal iverksette tiltak innen to måneder etter datoen da skadelidte fremmet erstatningskrav overfor organet, men skal avslutte tiltakene dersom forsikringsforetaket eller dets skaderepresentant senere gir et begrunnet svar på kravet.

Erstatningsorganet skal umiddelbart underrette

- a) forsikringsforetaket til kjøretøyet som forårsaket ulykken, eller skaderepresentanten,
- b) erstatningsorganet i den medlemsstaten der forsikringsforetaket som utstedte forsikringspolisen, har sitt etablerte forretningssted og
- c) personen som forårsaket ulykken, dersom denne er kjent,

om at det har mottatt et krav fra skadelidte og at det vil svare på kravet innen to måneder etter at kravet ble fremmet.

Denne bestemmelsen skal ikke berøre medlemsstatenes rett til å bestemme om organets erstatning skal tillegges sekundær karakter eller ikke, eller retten til å fastsette bestemmelser om erstatningsoppgjør mellom dette organet og den eller de personer som forårsaket ulykken, og andre forsikringsforetak eller trygdeorganer som skal yte skadelidte erstatning for samme skade. Medlemsstatene kan imidlertid ikke tillate organet å utbetale erstatning på andre vilkår enn dem som er fastsatt i dette direktiv, særlig det vilkår at skadelidte på en eller annen måte skal godtgjøre at den erstatningspliktige part er ute av stand til eller nekter å betale.

2. Erstatningsorganet som har betalt erstatning til skadelidte i dennes bostedsstat, skal ha rett til å kreve refusjon for det utbetalte erstatningsbeløp fra erstatningsorganet i den medlemsstaten der forsikringsforetaket som utstedte forsikringspolisen, har sitt etablerte forretningssted.

Sistnevnte organ skal da tre inn i de rettigheter skadelidte har overfor den person som forårsaket ulykken eller dennes forsikringsforetak, i den utstrekning erstatningsorganet i skadelidtes bostedsstat har betalt erstatning for skaden. Hver medlemsstat er forpliktet til å anerkjenne en slik inntreden i rettigheter som er fastsatt av en annen medlemsstat.

3. Denne artikkel får anvendelse

- a) etter at erstatningsorganene som er opprettet eller godkjent av medlemsstatene, har inngått en avtale om sine oppgaver og forpliktelser og om framgangsmåter for refusjon,
- b) fra den dato Kommisjonen fastsetter etter at den i nært samarbeid med medlemsstatene har forsikret seg om at en slik avtale er inngått.

Kommisjonen skal framlegge for Europakommisjonen og Rådet en rapport om gjennomføringen av denne artikkel og om dens virkning før 20. juli 2005, og skal om nødvendig framlegge forslag.

Artikkel 7

Dersom det er umulig å identifisere kjøretøyet, eller dersom det innen to måneder etter ulykken er umulig å identifisere forsikringsforetaket, kan skadelidte søke om erstatning fra erstatningsorganet i den medlemsstaten der vedkommende er bosatt. Erstatningen skal ytes i samsvar med artikkel 1 i direktiv 84/5/EØF. Erstatningsorganet skal deretter, på de vilkår som er fastsatt i artikkel 6 nr. 2 i dette direktiv, ha et krav

- a) når forsikringsforetaket ikke kan identifiseres: mot garantifondet fastsatt i artikkel 1 nr. 4 i direktiv 84/5/EØF, i den medlemsstaten der kjøretøyet vanligvis er hjemmehørende,
- b) når kjøretøyet er ukjent: mot garantifondet i den medlemsstaten der ulykken inntraff,
- c) når kjøretøyet er hjemmehørende i en tredjestat: mot garantifondet i den medlemsstaten der ulykken inntraff.

Artikkel 8

I direktiv 73/239/EØF gjøres følgende endringer:

- a) I artikkel 8 nr. 1 skal ny bokstav f) lyde:
«f) oppgi navn og adresse til skaderepresentanten som er oppnevnt i hver medlemsstat unntatt den medlemsstaten der det søkes om tillatelse, dersom risikoene som skal dekkes, står oppført i klasse 10 avsnitt A i vedlegget, unntatt transportøransvaret.»
- b) I artikkel 23 nr. 2 skal ny bokstav h) lyde:
«h) det oppgir navn og adresse til skaderepresentanten som er oppnevnt i hver medlemsstat unntatt den medlemsstaten der det søkes om tillatelse, dersom risikoene som skal dekkes, står oppført i klasse 10 avsnitt A i vedlegget, unntatt transportøransvaret.»

Artikkel 9

I direktiv 88/357/EØF gjøres følgende endringer:

I artikkel 12a nr. 4 skal nytt ledd lyde:

«Dersom forsikringsforetaket har unnlatt å oppnevne en representant, kan medlemsstatene gi sitt samtykke til at skaderepresentanten oppnevnt i henhold til artikkel 4 i direktiv 2000/26/EF^(*), ivaretar de verv representanten skal ha i henhold til dette nummer.

(*) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/26/EF av 16. mai 2000 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om ansvarsforsikring for motorvogn og om endring av rådsdirektiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (EFT L 181 av 20.7.2000, s. 65).»

Artikkel 10

Gjennomføring

1. Medlemsstatene skal innen 20. juli 2002 vedta og offentliggjøre de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

De skal anvende disse bestemmelsene før 20. januar 2003.

2. Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

3. Uten at nr. 1 berøres skal medlemsstatene opprette eller godkjenne erstatningsorganet i samsvar med artikkel 6 nr. 1 før 20. januar 2002. Dersom erstatningsorganene ikke har inngått en avtale i samsvar med artikkel 6 nr. 3 før 20. juli 2002, skal Kommisjonen foreslå tiltak som skal sikre at bestemmelsene i artikkel 6 og 7 får anvendelse før 20. januar 2003.

4. Medlemsstatene kan, i samsvar med traktaten, opprettholde eller vedta bestemmelser som er gunstigere for skadelidte enn de bestemmelsene som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv.

5. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 11

Ikrafttredelse

Dette direktiv trer i kraft den dagen det kunngjøres i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

Artikkel 12

Sanksjoner

Medlemsstatene skal fastsette sanksjoner for overtredelser av de nasjonale bestemmelser de vedtar for å gjennomføre dette direktiv, og treffe de nødvendige tiltak for å sikre at de anvendes. Sanksjonene skal være virkningsfulle, stå i forhold til overtredelsen og virke avskrekkende. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om disse bestemmelsene innen 20. juli 2002, og om eventuelle senere endringer så snart som mulig.

Artikkel 13

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 16. mai 2000.

For Europaparlamentet

Nicole FONTAINE

President

For Rådet

Manuel CARRILHO

President
